

ERICSSON DOET HET BETER DAN ALCATEL

Fabrikanten van netwerkapparatuur kunnen de technologische ontwikkelingen in de telecom nauwelijks bijhouden. Ericsson houdt zich beter staande dan Alcatel-Lucent.

TEKST: JACQUES POTUIJT (FINANCIËEL CONSULTANT)

Nergens manifesteren de effecten van creatieve destructie zich zo duidelijk als in de telecomsector. Ook hier eist de Wet van Moore onverbiddeijk zijn tol. De snelheid en capaciteit van de telecommunicatienetwerken hangen immers af van de chips die de adrescodes van de in pakketjes gebundelde bits moeten kunnen lezen om ze naar hun bestemming door te sturen. De transistordichtheid van de chips, die al ruim dertig jaar lang om de achttien maanden verdubbelt, zorgt voor evenveel prestatieverbetering als prijserosie van telecomapparatuur. Dat resulteert in de paradoxale situatie dat een explosieve vraag naar telecommunicatiediensten gepaard gaat met een rampzalige resultaatontwikkeling bij het merendeel van de fabrikanten van netwerkapparatuur. Ondanks alle enthousiaste verhalen is deze sector voor beleggers een mijnenveld gebleken die de afgelopen vijftien jaar voor hen in negen van de tien gevallen resulteerde in kapitaalvernietiging.

Door de snelle opeenvolging van technologieën vormen de netwerken van telefoonmaatschappijen een lappendeken waarin alle stadia van de telecomevolutie herkenbaar zijn. Verschillende generaties mobiele telefonie worden met vernuftig kunst- en vliegwerk in een netwerk met elkaar vervlochten om kostbare investeringen in de volgende generatie zo lang mogelijk uit te stellen. De geschiedenis blijkt zich daarbij te herhalen. Zo konden in een vorige upgraderingfase de 2G-netwerken cdma en gsm

met gprs voor toenemend dataverkeer worden aangepast tot iets wat aangeduid werd met 2,5G, waardoor maatschappijen niet direct behoefden te investeren in umts.

Op vergelijkbare wijze wordt nu de implementatie van de vierde generatie – hetzij lte (long term evolution) of Wimax – uitgesteld door bestaande umts-netwerken te upgraden met hspa (high speed packets access) waarmee een 3,5G-netwerk wordt gerealiseerd. Met dergelijke, vooral softwarematige ingrepen blijken transmissiesnelheden van 2 megabits tot zelfs 40 megabits per seconde te kunnen worden gerealiseerd. Die creatieve oplossingen komen al heel dicht in de buurt van de 100+ Mbps-snelheden die de breedbandtelefonie van de vierde

generatie belooft, dit tot ongenoegen van apparatuurfabrikanten die hun hoop geheel op de nieuwe 4G-standaard hebben gevestigd.

WANHOPIG SAMENKLONTEREN

Fabrikanten van netwerkapparatuur staan voor de moeilijke opgave om de lappendeken te laten functioneren, waarbij ze makkelijk in de val lopen te blijven investeren in verouderde technologie. Hoe groter hun loyaliteit aan telecommaatschappijen, des te kwetsbaarder zij zich maken. Alcatel-Lucent, dat van alle netwerkfabrikanten het meest complete assortiment in alle standaarden voert, kan hierover meepraten. Echter, een voortijdige focus op een nieuwe generatie technologie kan de fabrikant ook opbreken, zoals het Canadese Nortel dat wat al te enthousiast lte omhelsde en in januari 2009 zijn faillissement moest aanvragen.

Samenklontering – Alcatel met Lucent in 2006, Nokia en Siemens in 2007 – is een wanhopige poging om operationele besparingen te forceren, maar zadelt de combinaties met zware integratieproblemen op. Het Zweedse Ericsson dat zich daar niet toe liet verleiden en voor een leuke prijs onderdelen uit de boedel van Nortel kocht, lijkt vooralsnog een betere oplossing voor zijn problemen te hebben gevonden.

Maar ook Ericsson ondervindt snoeiharde prijsconcurrentie van Chinese staatsbedrijven als Huawei Technologies en ZTE die profiteren van structureel lage kosten en een sterk groeiende binnenlandse telecommarkt. Beide bedrijven zijn medio jaren tachtig opgericht en in staat gebleken zich snel de lusten van westerse technologie ei-

